

chirurgickej s anestéziologic-ko-resuscitačným oddelením. Mala som zaučiť personál a vytvoriť tím, ktorý bude schopný bezchybne vykonávať svoje pracovné činnosti.

Učiteľka na SZŠ

Po jeden a polročnom veľmi úspešnom pôsobení som sa rozhodla prijať ponuku učiteľky na strednej zdravotníckej škole. Pre mnohých ľudí z môjho okolia bolo toto rozhodnutie nepochopiteľné, nakoľko moja pozícia vedúcej sestry v sieti nemocníc Svet zdravia bola výnimočná. Vo mne však zvíťazila potreba odovzdávať nadobudnuté vedomosti a skúsenosti mladým ľuďom a prispievať tak k výchove budúcich zdravotníkov. Cítila som a cítim veľkú vďaku tejto škole, pretože práve vďaka vzdelaniu, ktoré som tu nadobudla, som mohla veľa od života získať. Uvedomujem si, že v mladých ľuďoch je najväčšia sila a potenciál pri budovaní lepšej spoločnosti, oni majú energiu a chuť zmeniť zaužívané stereotypy. V nich je naša budúcnosť, preto potrebujú pozitívne príklady toho, čo všetko môžu v živote dosiahnuť. Žiadne ambície a ciele nie sú v živote nedosiahnuteľné, je len potrebné nájsť prostriedky a mechanizmy, ako ich splniť. Jednoducho povedané, žiaden cieľ nie je veľmi vzdialený, aby sme si ho nedokázali splniť. Ako učiteľka si myslím, že najdôležitejšie je, aby žiaci videli zmysel v štúdiu. Mali by pochopiť, že vzdelanie je to najdôležitejšie, čo ich v budúcom živote môže niekam posunúť. Len tak sa nám splnia sny, ktoré sme si vysnívali.

Ďakujeme p. učiteľke Zahradníckovej za rozhovor

VERONIKA

tak to vidím ja

Nedávno som cestovala do práce autobusom. Povedala som si, že budem sa správať ekologicky a prispemem k znižovaniu emisií či „uhlíkovej stopy“. Vychystala som sa s dostatočným predstihom, vcelku teplé ráno mi spríjemňovalo pokojnú prechádzku na autobusovú stanicu. Super, veď takáto prechádzka prospeje aj môjmu zdraviu. Mala som zo seba celkom dobrý pocit a hovorila som si, že túto aktivitu budem vykonávať pravidelne. Približujem sa na stanicu, musím prejsť koridorom fajčiarskych ľudí pri Lidli. Nevadí, pomyslela som si, zhlboka som sa nadýchla a kráčajúc úzkou cestičkou medzi fajčiarmi som zadržala dych. Nástupisko číslo 6 – našla som ho. „Dobré ráno,“ pozdravila som sa a slušne som sa postavila do radu. Odpoveďou na môj, myslela som si, že milý pozdrav, bolo zdvihnuté obočie a nechápavý výraz okolo stojacich. Pravdou je, že pri rozhlíadnutí sa okolo seba som zistila, že vekom som asi najstaršia. Veď je to v pohode, myslela som si, veď je školský deň, žiaci idú do školy. 7. 02 – prichádza autobus, bezemočné tváre vyskakujú zadnými dverami, cez predné dvere sa tlačia bez lahu a skladu mladí cestujúci. Zamračené tváre, slnečné okuliare, slúchadlá na ušiach. „Žiacky Poprad,“ ozyva sa zo všetkých úst rovnako. Vodič, zjavne zvyknutý na pravidelne sa opakujúce situácie, mlčky ťuká do prístroja. Konečne vchádzam do autobusu ja. „Dobré ráno, Poprad, prosím.“ Vodič od prevrpenia, že počuje pozdrav, pomaly netrafil na strojček. Vzala som si lístok a na moje prevrpenie som našla aj voľné miesto vedľa celkom fešného mládenca. „Máte voľné, prosím?“ pýtam sa, no odpoveď neprišla. Zjavne som mladého muža nezaujala, pretože bol zamestnaný svojím mobilom. Nevadí, sadla som si. Autobus sa pomaly pohol a ja som sa obzerala okolo seba, všetko mladí ľudia, najstarší „účastníci zájazdu“ sme

boli vodič a ja. Nasleduje ďalšia zastávka, pristupujú ďalší ľudia, autobus sa plní. Celkom posledná nastupuje staršia pani. Všimla som si ju, pretože vchádzala do autobusu nesmelymi a neistými krokmi, akoby rozmýšľala, či vôbec môže nastúpiť. Strieborné vlásky, vystrašené modré oči, vráskavá tvár, kostnaté ruky. „Za dvadsať centov do Popradu, prosím,“ povedala potichučky, vzala si lístok a postavila sa do uličky, pretože už nebolo voľné miesto. Zmocnila sa ma hrôza pri pozorovaní spolucestujúcich. Veď je len ráno a títo mladí ľudia, naša budúcnosť, sú už takí unavení – všetci sedeli rozvalení na sedadlách a vyzerali akoby vyšli práve z bane po odrobenej šichte, nevidím, nepočujem, necítim, nič na zaujíma. „Nech sa páči, sadnite si,“ prihovárom sa milej starenke a uvoľňujem jej miesto. „To naozaj? Veď ja aj postojím...“ skromne odpovedá babička, ale na moje prehováranie si sadne. Na každej nasledujúcej zastávke pristúpilo čoraz viac cestujúcich, postupujem dozadu, v autobuse smrad, plno, hlava na hlave, tu kopanec či úder ruksakom. Ako som tak stála v plnej uličke, takmer najstaršia v tom buse, rozmýšľala som nad svetom a vôbec tou realitou, ktorú žijeme. Nevadilo mi to, že stojím, lebo ja sa nepovažujem za nejak starého človeka a ani cesta do Popradu nie je pre mňa nejako dlhá. Skôr sa ma zmocnili obavy z toho, že aj ja raz budem ako tá babička, ktorú som pustila sadnúť si a budem odkázaná na pomoc tých, ktorých dnes vychovávame. Kde sa uberá tento svet? Naozaj je správne tváriť sa, že nič nevidím, nepočujem? Je táto viditeľná bezemočnosť a nezáujem o okolie obranou pred nejakým zlom? Nevieam, či je správny takýto postoj, že mňa sa to netýka. Normálne som uvažovala nad tým, že niekde sme asi urobili chybu, niečo nie je v poriadku...

JANA